ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΙΕΡΟΜΠΕΡ

Η ΔΙΑΙΤΑ

Ἀποσπάσματα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Σουζέττας ντ' Ἀφαντί.

ΠΑΡΙΣΙ, 12 Ἰουλίου. —...Δέκα φορὲς τὴ μέρα ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου :

— Σουζέττα, μικρή μου ξανθὴ Σουζέττα, πρέπει τάχα ν' ἀνταποκριθῇς στὸ φλὲρτ τοῦ Γιώργου ντὲ Κάτς ;

Καὶ κάθε φορὰ διστάζω ὥρα πολλή, πρὶν ἀπαντήσω.

Εἶνε πιθανὸν ὅτι ἡ τελική μου ἀπάντησις θὰ εἶνε :

— Ὄχι, Σουζέττα, ὄχι ! Κάμε πῶς δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ἀρέσεις πολύ, τόσο πολὺ σ' αὐτὸν τὸν κύριο !... Καὶ μεῖνε πιστὴ στὸν Πρόσπερο, τὸν σύζυγό σου !...

Μὰ ἔλα πάλιν ποὺ ὁ Πρόσπερος ὁ σύζυγός μου, μοῦ φέρεται σὰν τὸν ἀδεξιώτερο τῶν συζύγων ! Δὲν μ' ἀφήνει ἥσυχη οὔτε στιγμή, κάθε τόσο μπαίνει στὴν κάμαρά μου, καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ σκέπτομαι τὸν ἄλλον !

Χωρὶς νὰ θέλω τὸν παραβάλλω, αὐτὸν τὸν τόσο χοντρό, τὸν τόσο δυσκίνητο, μὲ τὸν Γιῶργο ντὲ Κάτς, ποὺ εἶνε τόσο συμμετρικός, οὔτε πολὺ παχύς, οὔτε πολὺ ἀδύνατος, ἀκριβῶς ὅτι πρέπει !... Καὶ τότε λέω πάλι στὸν ἑαυτό μου :

— Τὸ κάτου-κάτου, Σουζέττα μου ξανθή, μικρή μου Σουζέττα, γιατὶ ν' ἀποθαρρύνῃς τὸν Γιῶργο ντὲ Κάτς καὶ γιατὶ ἀπ' ἐναντίας νὰ μὴν τὸν συνηθίσῃς στὴν ἰδέα ὅτι... μιὰ μέρα...ἴσως ;

***

ΠΑΡΙΣΙ, 16 Ἰουλίου. —Σήμερα τὸ πρωὶ ὁ χοντρέλος ὁ ἄντρας μου πῆγε καὶ ἐπεσκέφθηκε τὸν γιατρό του. Στὸν γυρισμό, μοῦ εἶπε :

— Δὲν θὰ τὸχεις προσέξει ἐσὺ βέβαια, ἀγάπη μου, ἀλλὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι ἀρχίζω νὰ παραχοντραίνω. Εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶμε στὰ λουτρὰ τοῦ Νταριέμπατ, γιατὶ μόνο μία κοῦρα λουτρῶν μπορεῖ νὰ μὲ κάνῃ νὰ πάψω νὰ χοντραίνω. Ἂν δὲν σὲ πειράζει, φεύγουμε τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα γιὰ τὸ Νταριέμπατ, ἔ,τί λές ;...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ μᾶς εἶχαν καλέσει σὲ γεῦμα κάποιοι γνωστοὶ τοῦ Γιώργου. Στὰ ἐπιδόρπια ἔγινε λόγος γιὰ λουτροπόλεις καὶ ὁ Πρόσπερος εἶπε :

— Καὶ μεῖς, ξέρετε, ἀποφασίσαμε νὰ φύγουμε πολὺ σύντομα γιὰ τὸ Νταριέμπατ, ὅπου θὰ μείνουμε εἴκοσι μιὰ μέρες.

— Μπᾶ, εἶνε ἀλήθεια ; ρώτησαν οἱ συνδαιτημόνες, προσποιούμενοι ἐνδιαφέρον ἀπὸ εὐγένεια.

Τότε ὁ ἐξ ἀριστερᾶς χειρός μου ὑποψήφιος μνηστήρ, Γιῶργος ντὲ Κάτς ἐστράφη πρὸς ἐμένα καὶ εἶπε μὲ ὅλη του τὴν ψυχαιμία:

— Ὥστε πηγαίνετε στὸ Νταριέμπατ ;... Τί σύμπτωσις, Θεέ μου, τί σύμπτωσις ! Χθὲς ἀκριβῶς μὲ συνεβούλευσε καὶ μένα ὁ γιατρός μου νὰ πάω νὰ κάνω λουτρὰ στὸ Νταριέμπατ !...

Ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Γιώργου ντὲ Κάτς.

ΝΤΑΡΙΕΜΠΑΤ, 29 Ἰουλίου. —Εὐτυχῶς ποὺ ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μὲ κυττάζει ἡ Κα ντ' Ἀφαντὶ — παρ' ὀλίγον νὰ γράψω «ἡ Σουζέττα μου» καταλαβαίνω ὅτι τὴν συνεκίνησε πολὺ τὸ ὅτι προθυμοποιήθηκα νὰ ἔλθω ἐδῶ στὰ λουτρὰ μαζί της ! Λέγω εὐτυχῶς γιατὶ ἂν δὲν εἶχα αὐτὴ τοὐλάχιστον τὴν παρηγορία ὁ Θεὸς ξέρει πόσο θὰ βλασφημοῦσα τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ εἶπα στὸ προχθεσινὸ γεῦμα τὴ φράση : «Ὥστε πηγαίνετε καὶ σεῖς στὸ Νταριέμπατ ;... Τί σύμπτωσις, Θεέ μου, τί σύμπτωσις !»

Εἶνε τρομερή, ἀφόρητη, ἀπερίγραπτη ἡ ζωὴ ποὺ κάνω ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες !

Ἡ ζωὴ ποὺ κάνω ἐδῶ ; Νὰ την :

Τὸ βράδυ ἀκόμη ποὺ φθάσαμε στὸν καταραμένο αὐτὸν τόπο, ὁ Ἀφαντὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀφοῦ πρόκειται νὰ κάνετε καὶ σεῖς τὴν ἴδια κοῦρα μὲ μένα θὰ τὴν ἀκολουθήσουμε μαζί, δὲν εἶνε ἔτσι ; Θὰ εἶνε καὶ γιὰ τοὺς δυὸ λιγώτερο ἀνιαρό.

Ἐγὼ οὔτε ἤξερα φυσικὰ σὲ τὶ συνέκειτο ἡ περίφημη αὐτὴ κοῦρα. Καὶ ἀπερίσκεπτος καθὼς πάντα, ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω :

— Μαζὶ καὶ οἱ δύο ;... μὰ... βέβαια... μαζί.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ πρωὶ ὁ Ἀφαντὶ χτυποῦσε τὴν πόρτα μου μὲ τὴν χεροῦκλα του.

— Ἔμπρός, σηκωθῆτε ! Μὰ τὶ τεμπελιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ δική σας ; Ἔτσι λοιπὸν νομίζετε ὅτι θ' ἀδυνατίσετε ;

Δὲν μ' ἄφησε νὰ πιῶ τὴν συνηθισμένη μου σοκολάτα. Ἀντὶ γιὰ σοκολάτα μ' ἀνάγκασε νὰ πάω νὰ πιῶ μαζί του νηστικὸς ἕνα ποτῆρι παγωμένο νερό !

Φρίκη !

Ἀφοῦ ἤπια τέλος πάντων, ὡς εἶδος καθάρσιο, τὸ νερό, σκέφθηκα : «Σὲ λίγο θὰ γυρίσουμε. Νωχελῶς ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα θὰ μπορέσω νὰ καπνίσω μερικὰ αἰγυπτιακὰ τσιγάρα !»

Τῶπες κι' ἔγινε, δὲ βλέπεις !...

Μόλις ἐστρέψαμε τὴν πλάτη μας στὴν πηγή, μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου, ὁ Ἀφαντὶ μὲ ρώτησε :

— Μήπως σᾶς στενεύουν τὰ παπούτσια σας ;

— Ὄχι, μὰ γιατὶ ρωτᾶτε ;

— Ὁλ ράϊτ ! Ἔμπρός, δρόμο ! Πρέπει νὰ κάνουμε δεκαπέντε χιλιόμετρα πεζοί. Ὁ δρόμος εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα τῆς κούρας μας.

Θεέ μου, κεραμίδα ! Δεκαπέντε χιλιόμετρα πεζοί ! Μὰ ποῦ ἀκούστηκε τέτοιο πρᾶμμα ; Νὰ κάνῃς τὸν γῦρο τοῦ κόσμου μὲ τὰ πόδια, ἐνῷ ὑπάρχουν τραῖνα, ἁμάξια, αὐτοκίνητα, κάρρα, ἄλογα, γαϊδούρια, μουλάρια καὶ βωϊδάμαξα!...

Σπασμένος, σακατεμένος, πεθαμένος ἀπ' τὴν κούρασι, γύρισα τὸ μεσημέρι στὸ ξενοδοχεῖο τὴν στιγμὴ ποὺ ἐσήμαινε τὸ κουδοῦνι γιὰ τὸ φαγητό. Εἶχα δὲν εἶχα ἀκόμη ἀρχίσει νὰ τρώγω, ὅταν αἴφνης ἐπιτακτικῶς, ὁ Ἀφαντὶ ἐτράβηξε ἀπὸ μπρός μου, τὸ πιάτο μου :

— Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φᾶτε, μοῦ εἶπε. Εἶνε τρέλλα. Ξέρω ὅτι πεινᾶτε. Μὰ κ' ἐγὼ πεινῶ. Ἀλλὰ δὲν ξεχνῶ τὴν κοῦρα, ναὶ φίλε μου τὴν κοῦρα !... Τὶ τόφελος νὰ περπατήσουμε δεκαπέντε χιλιόμετρα καὶ νὰ χάσουμε... εἴκοσι, τριάντα, σαράντα δράμια, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα, ἂν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔρχεστε καὶ μοῦ τρῶτε ἐδῶ δεκαπέντε σαρδέλλες τοῦ κουτιοῦ, καὶ βάζετε ἐπάνω σας σαράντα, πενῆντα, ἑξῆντα καὶ γὼ δὲν ξέρω πόσα δράμια ;

Ὅταν ἀπόφαγα ἀνέβηκα καὶ κλείστηκα στὴν κάμαρά μου, καὶ ἐκεῖ ἐμασούλησα ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ ποὺ εἶχα καταφέρει νὰ τὸ βάλω κρυφὰ στὴν τσέπη μου.

...Κι' ὅλα αὐτὰ γίνονται ἴδια καὶ ἀπαράλλαχτα, τρεῖς μέρες τώρα.

... Ὡς τόσο μὴν τὸ χαίρνεις καὶ τόσο κατάκαρδα, φιλαράκο μου Γιῶργο...Κάτι καλὸ θὰ βγῇ κι' ἀπ' τὰ βάσανά σου... Ἡ δὲ νοιώθεις τίποτε ἀπὸ ψυχολογία τῶν γυναικῶν ἢ εἶνε πιθανώτατο ὅτι μόλις γυρίσουμε στὸ Παρίσι ὁ Πρόσπερος ντ' Ἀφαντὶ θὰ μοῦ πληρώσῃ μὲ τόκο τὰ ὅσα μὲ ἔκανε νὰ ὑποφέρω ἐδῶ.

Ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Προσπέρου ντ' Ἀφαντί.

ΝΤΑΡΙΕΜΠΑΤ, 6 Αὐγούστου.—Πέντε κοιλά! Σοῦ φαίνονται πρᾶγμα τιποτένιο, πέντε κοιλά· τὸ βάρος ἑνὸς ταχυδρομικοῦ δέματος. Καὶ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς σὲ πόσο βαθμὸ ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἀδυνατήσῃ πέντε κοιλά. Δὲν εἶνε ἕξη μέρες, ποὺ φαινόμουν τριανταπεντάρης. Σήμερα αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι τοὐλάχιστον δέκα χρόνια νεώτερος.

Ἕνα πρᾶγμα ὅμως δὲν καταλαβαίνω : γιατὶ ὁ φίλτατός μου Γιῶργος ντὲ Κάτς, τὸ χαριτωμένο αὐτὸ παλληκάρι, ποὺ δὲν ἦταν οὔτε παχὺς οὔτε ἀδύνατος, ἦλθε νὰ κάνῃ λουτρὰ στὸ Νταριέμπατ. Καὶ ἂν ἔκανε τοὐλάχιστον τακτικὴ κοῦρα ! Μὲ χίλια στανιὰ κατορθώνω νὰ τὸν βάζω νὰ κάνῃ ποδαρόδρομο, νὰ τὸν ἐμποδίζω νὰ καθεται, νὰ τρώῃ, νὰ πίνῃ, νὰ κοιμᾶται ! Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἀδυνάτισε περισσότερο ἀπὸ μένα. Ἔχασε τέσσερα κοιλὰ καὶ ἑκατὸ δράμια κιόλας !

Ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Σουζέττας ντ' Ἀφαντί.

ΠΑΡΙΣΙ, 17 Αὐγούστου. —Γυρίσαμε ἀπ' τὰ λουτρὰ προχθές. Θὰ μείνουμε λίγες μέρες ἐδῶ καὶ ὕστερα θὰ πᾶμε ἐξοχὴ στὴν Νορμανδία. Χθές, ἐδειπνούσαμε σ' ἕνα ρεστωρὰν τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης. Φυσικὰ—δῆθεν τυχαίως—σ' ἕνα γειτονικὸ τραπέζι βρισκόταν ὁ Γιῶργος ντὲ Κάτς. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπωφελούμενος μιᾶς στιγμιαίας ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός μου, σηκώθηκε, μ' ἐπλησίασε καὶ λιγώνοντας τὰ μάτια του μοῦ εἶπε :

— Τί ὄμορφη ποὺ εἶστε... ὄμορφη— ὄμορφη— ὄμορφη... ἀγαπητὴ κυρία. Πῆτε μου, ἀγαπητὴ κυρία καὶ φίλη, ὅτι δὲν σᾶς εἶμαι ὅλως διόλου ἀντιπαθητικός, ὅτι μιὰ μέρα, ἴσως...

Ἀρκετὴ ὥρα ἐδίστασα. Ἔλεγα καὶ ξανάλεγα ἐνδομύχως :

«Πρέπει ἄραγε, μικρή μου Σουζέττα, νὰ ἐνθαρρύνῃς τὸν Γιῶργο ντὲ Κάτς; Πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ ἐλπίσῃ ὅτι μιὰ μέρα, ἴσως...» Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἐπέστρεψε ὁ ἄνδρας μου. Χωρὶς νὰ θέλω παρέβαλα τὸν Γιῶργο, τὸν τόσο ἀδύνατο, τὸν τόσο κοκκαλιάρη, μὲ τὸν ἀναπητό μου Πρόσπερο, τὸν τόσο κομψό, τὸν τόσο συμμετρικό ... οὔτε πολὺ παχύν, οὔτε πολὺ ἀδύνατον... ἀκριβῶς ὅ,τι πρέπει ! Ἄ ὄχι, ὄχι ! δὲν πρέπει τίποτε νὰ ἐπιτρέψω, δὲν πρέπει τίποτε νὰ ἀφήσω νὰ ἐλπίσῃ, σ' αὐτὴ τὴ στέκκα, σ' αὐτὸ τὸ σπαγέτο, σ' αὐτὸ τὸν τσίρο, τὸν Γιῶργο. Καὶ ἂς τολμήσῃ νὰ μοῦ κάνῃ νέα ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι ! Δίχως νὰ δισταστῶ, θὰ τοῦ ἀπαντήσω νέτα—σκέτα : «Μιὰ μέρα, ἴσως ;... Ποτὲ, ἀγαπητέ μου, ἀκοῦτε, ποτέ !» Ἄ ὄχι, Θεὸς φυλάξοι! Ἕνας ἄνθρωπος τόσο ἀδύνατος, τόσο κοκκαλιάρης ! Θὰ τρέμω νὰ τὸν ἐγγίσω, μὴν σπάσῃ, θὰ τρέμω νὰ μ' ἀγγίσῃ, μὴ μ' ἀγγυλώσῃ !...

Ζὰν Ντιερομπὲρ